

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců JUDr. Milana Kamlacha a JUDr. Marie Součkové v právní věci žalobce **D. D.**, zastoupeného JUDr. Tomášem Štípkem, advokátem se sídlem Havlíčkova 12, Český Těšín, proti žalované **České správě sociálního zabezpečení**, se sídlem Křížová 25, Praha 5, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 18. 4. 2005, č. j. 17 Cad 73/2003 – 56,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III.** Ustanovenému zástupci stěžovatele advokátu JUDr. Tomáši Štípkovi **s e p ř i z n á v á** odměna za zastupování ve výši 773,50 Kč. Tato částka bude jmenovanému vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do dvou měsíců po právní moci tohoto rozsudku. Náklady právního zastoupení stěžovatele nese stát.

O d ů v o d n ě n í :

Včas podanou kasační stížností napadl žalobce (dále jen „stěžovatel“) v záhlaví uvedený rozsudek Krajského soudu v Ostravě, jímž byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí České správy sociálního zabezpečení ze dne 24. 4. 2003. Uvedeným správním rozhodnutím byla zamítnuta žádost stěžovatele o částečný invalidní důchod pro nesplnění podmínek ustanovení § 43 zákona č. 155/1995 Sb. Svoje rozhodnutí odůvodnila žalovaná tím, že podle posudku lékaře Okresní správy sociálního zabezpečení v Karviné ze dne 14. 4. 2003 poklesla schopnost soustavné výdělečné činnosti stěžovatele toliko o 25 %.

Při posouzení věci vycházel krajský soud z následujícího skutkového stavu: Stěžovatel je vyučen malířem – natěračem, pracoval v oboru a v letech 1990 až 1992 pracoval jako

horník – dělník na D. O. Poté pracoval u různých zaměstnavatelů a naposledy v letech 1997 až 2003 opětovně jako horník – dělník na D. D. K. Od února roku 2003 nepracuje a je veden na Úřadu práce. Zdravotní stav stěžovatele je dlouhodobě nepříznivý a jeho rozhodující příčinou je chronický recidivující bolestivý syndrom páteřový plurisegmentální, s maximem v krčním úseku, při maléolistheze L4 a L5 a snížení intervertebrálního prostoru L5-S1. Z funkčního hlediska se jedná o lehké postižení při vadné statodynamice a abnormitě dolní L-páteře a degenerativních změnách na páteři. Nejsou popisovány projevy kořenového útlu, parézy, svalové atrofie ani poruchy funkce svěřačů. Onemocnění páteře u stěžovatele není následkem opakovaných úrazů, ale obecným onemocněním. Úraz mohl vyvolat pouze přechodnou funkční poruchu zhmožděného úseku, nikoliv onemocnění páteře samotné. Závažnější úraz s postižením skeletu nebyl nikdy dokumentován. Dle diagnostického souhrnu je dalším zdravotním postižením stěžovatele stav po zlomenině talu a pohmoždění dorza levé dolní končetiny v roce 1999, stav po otřesu mozku a zhmoždění krajiny krční páteře v listopadu roku 2002, stav po zlomenině klíční kosti v roce 1997 a stav po operaci varikokély v roce 2002. Dle dokumentace od dětství jsou u stěžovatele prokázány četné úrazy končetin, nosu, rovněž v zaměstnání pracovní úrazy - v září roku 1997 zlomenina klíční kosti vlevo, poranění hlavy a zhmoždění zad, v květnu 1999 opět zhmoždění v oblasti hlavy krční páteře a zlomenina kalu a pohmoždění dorza levé nohy. Další úraz v dole byl 19. 11. 2002 - opět poranění hlavy, krku, hrudníku a pánve. Od května roku 2002 je u stěžovatele prokázána alergie na prach a astma bronchiale I. stupně. V srpnu roku 2004 byl prokázán poslechový plicní nález v normě, funkčně se jednalo dle vyšetření spirometrického o lehkou obstrukci v periférii. S tímto zdravotním stavem byl stěžovatel schopen zaměstnání s vyloučením nadměrného přetěžování páteře v dělnických profesích. Uvedený skutkový stav byl pak posudkově hodnocen podle přílohy č. 2 k vyhlášce č. 284/1995 Sb. kapitoly XV., oddílu F, položky 2 písm. b) a pokles schopnosti soustavné výdělečné činnosti stěžovatele byl určen 20 %. Krajský soud pak uzavřel, že k datu vydání napadeného rozhodnutí stěžovatel nebyl částečně invalidní podle § 44 odst. 1 a 2 zákona č. 155/1995 Sb., neboť jeho pokles schopnosti soustavné výdělečné činnosti nedosahoval 33 %, ani se u něj nejednalo o značné ztížení obecných životních podmínek. Ve svých skutkových závěrech i v posudkovém hodnocení se krajský soud opíral o posudek posudkové komise MPSV ČR pracoviště Ostrava ze dne 16. 1. 2004 ve znění doplňujících posudků ze dne 17. 6. 2004 a 11. 2. 2005.

Rozsudek krajského soudu napadl stěžovatel v celém rozsahu, a to zejména z důvodů dle ustanovení § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s., neboť má zato, že skutková zjištění žalované jsou v rozporu se spisy, případně i dle ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. pro nezákonnost spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení. Konkrétně pak stěžovatel namítal, že skutková zjištění, z nichž správní orgán vycházel, nemají oporu ve spisech, případně jsou s nimi v rozporu. V této souvislosti znovu poukázal na to, že mu v důsledku četných pracovních úrazů, které během pracovního poměru utrpěl, vznikly trvalé následky a znatelně se zhoršil zdravotní stav. Stěžovatel proto nesouhlasil s procentuálním hodnocením svého poklesu schopnosti soustavné výdělečné činnosti, kdy dle jeho přesvědčení se jedná o daleko větší rozsah omezení. Stěžovatel taktéž napadl správnost posudků z důvodu neúplnosti podkladů, které měly sloužit k jejich vypracování. Provedené odborné posudky nebyly vypracovány na základě nových posouzení aktuálního zdravotního stavu stěžovatele, který se dle jeho subjektivních pocitů dále zhoršuje. Při zkoumání jeho zdravotního stavu byly taktéž zcela opomenuty zprávy z rehabilitačních oddělení Nemocnice Český Těšín a Polikliniky Český Těšín, které by jednoznačně dosvědčily jeho velmi špatný zdravotní stav, ač tuto dokumentaci v průběhu správního i soudního řízení několikrát navrhoval k provedení jako důkaz. Stěžovatel také trval na výsledku své manželky, která je schopna vyjádřit se ke zdravotnímu stavu žalobce, přestože se nejedná o osobu odborně

způsobitou. Ani tento důkaz však nebyl nikdy proveden. Stěžovatel dále vyjádřil názor, že o jeho nezpůsobilosti k výkonu práce svědčí také již dlouhodobé odmítání jeho přijetí do zaměstnání z důvodu nesplnění podmínek k uzavření do pracovního poměru s odkazem na jeho špatný zdravotní stav. Touto okolností se správní orgán ani krajský soud vůbec nezabývaly. Stěžovatel proto navrhl, aby byl napadený rozsudek Krajského soudu v Ostravě zrušen a věc vrácena tomuto soudu k dalšímu řízení.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek Krajského soudu v Ostravě v rozsahu stížních bodů uplatněných v kasační stížnosti a po posouzení věci dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Krajský soud především nepochybil, pokud při posouzení zdravotního stavu a dochované pracovní schopnosti stěžovatele vycházel z posudku posudkové komise MPSV ČR pracoviště Ostrava, neboť k tomuto úkolu jsou pro přezkumné řízení soudní posudkové komise povolány ustanovením § 4 odst. 2 zákona č. 582/1991 Sb. Posudek PK MPSV zajisté není výhradním důkazem v rámci soudního řízení, pokud však nevzbuzuje pochybnosti o úplnosti skutkových zjištění v něm obsažených a o přesvědčivosti posudkových závěrů, bývá zpravidla důkazem stěžejním. V daném případě posudek PK MPSV ČR pracoviště Ostrava obsahuje všechny předepsané náležitosti, tj. diagnostický souhrn, funkční hodnocení jednotlivých zdravotních postižení stěžovatele, stanovení hlavní příčiny dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu, podřazení příslušné položce vyhlášky č. 284/1995 Sb., stanovení konečné míry poklesu schopnosti soustavné výdělečné činnosti stěžovatele i obecnou pracovní rekomandaci.

Námítky stěžovatele proti skutkovým zjištěním obsaženým v posudku a proti posudkovému hodnocení nepovažuje Nejvyšší správní soud za důvodné. Předně je třeba zdůraznit, že zdravotní stav a pracovní schopnost stěžovatele byly hodnoceny ve smyslu k ustanovení § 75 odst. 1 s. ř. s. podle skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Požadavek stěžovatele na vypracování posudku dle jeho aktuálního zdravotního stavu tedy nemá oporu v procesních předpisech. Za důvodnou nepovažuje Nejvyšší správní soud ani námitku stěžovatele směřující proti neúplnosti zdravotní dokumentace. Ta byla v průběhu přezkumného řízení soudního rozsáhle doplňována včetně zdravotní dokumentace rehabilitačního oddělení Nemocnice v Českém Těšíně a rehabilitační dokumentace Polikliniky v Českém Těšíně. Hodnocení této zdravotní dokumentace je věnován doplňující posudek PK MPSV ČR pracoviště Ostrava ze dne 17. 6. 2004. Za nedůvodnou považuje Nejvyšší správní soud i námitku stěžovatele, že v průběhu přezkumného řízení soudního nebyla jako svědek vyslechnuta jeho manželka, která sice není odborně způsobilá, avšak je schopna se ke zdravotnímu stavu stěžovatele vyjádřit. Na tomto místě Nejvyšší správní soud pouze opětovně zdůrazňuje, že k posouzení zdravotního stavu a dochované pracovní schopnosti účastníků jsou oprávněny pouze posudkové komise MPSV ČR, případně soudní znalci, neboť se jedná o otázku, která je věcí odborného lékařského posouzení. Stěžovatelem navrhovaný důkaz tedy není způsobilý prokázat rozhodné skutečnosti. Nejvyšší správní soud se nakonec neztotožnil ani s námitkou stěžovatele, že o jeho nezpůsobilosti k výkonu práce svědčí i neschopnost nalézt odpovídající zaměstnání. Pokles schopnosti soustavné výdělečné činnosti pojištěnce se totiž posuzuje podle míry funkčního postižení vyplývající z jeho jednotlivých onemocnění, nikoliv podle toho, zda je některé z doporučených zaměstnání schopen v určitém čase a místě získat. Nejvyšší správní soud tedy uzavřel, že napadený rozsudek krajského soudu netrpí žádnou z vad dovozovaných stěžovatelem, proto kasační stížnost podle ustanovení § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl.

Stěžovatel neměl ve věci úspěch, správní orgán ze zákona nemá právo na náhradu nákladů řízení, Nejvyšší správní soud proto rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 60 odst. 1 a 2 s. ř. s. ve spojení s ust. § 120 s. ř. s.). Ustanovenému zástupci stěžovatele advokátu JUDr. Tomáši Štípkovi pak Nejvyšší správní soud přiznal odměnu za dva hlavní úkony právní služby à 250 Kč [§ 7 a § 9 odst. 2 písm. ř) vyhlášky č. 177/1996 Sb.], k níž náleží dvakrát režijní paušál à 75 Kč (§ 13 odst. 3 citované vyhlášky), celkově tedy 650 Kč. Vzhledem k tomu, že jmenovaný je plátce DPH, byla uvedená částka navýšena podle ust. § 57 odst. 2 s. ř. s. o 19 %, tj. o částku 123,50 Kč. Celkově tak náleží k úhradě 773,50 Kč. Náklady právního zastoupení stěžovatele nese dle ust. § 60 odst. 4 s. ř. s. stát.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 20. prosince 2006

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu

